

Framhald av síðu 3

ing vera frá mánaðegi til fríggjadag.

Tá siglingin endiliga varð sett í verk, hendi tað á tann hátt, at hon byrjaði ein mikudag, men skuldi annars verða frá mánaðegi til fríggjadag, sum atlað.

»Vit sigldu so mikudagin og hósdagin millum Gøtu og Klaksvík, men tað var ikki tað stóra av ferðslu hendan vegin – kanska einir 25 bílar tilsamans báðar dagarnar.«sigur Meinhard.

Hósdagin hendi so tað, at Dúgván sum atlað kom á Klaksvík nakað fyrri kl. 11. Tá lá Smyril við bryggju á plássinum, har Dúgván skuldi leggja at og tók farm, sum skuldi víðari av Havnini til Skotlands seinnapartin sama dag, meðan Fagranes fór stimandi fram við Dúgvuni og legði seg við tað plássið, har hon skuldi, nú hon loysti Ternuna av.

Ein øgilig tonnasja

»Vit fingi so boð frá havnarskrivstovuni um at fara út á Pollin at liggja, til vit kundu sleppa at,« fortelur Meinhard. »Har lógu vit so og biðaðu. Sum so ofta er, tá so er vorðið, fer ein at hugsa og gera sær sínar tankar, og meðan vit liggja har, fór eg at rokna út, hvussu stór t o n n a s j a a v strandfaraskipum lá har á Klaksvík, og fekk eg tað til at vera um 4.000 tons. Ein øgilig tonnasja at lata liggja har.«

Meinhard fortelur, at so hugsaði hann víðari um hetta, og byrjaði spakuliga at undrast á, um hetta var heilt av tilvild, ella um landsstýrismáðurin í samferðslumálum, Svend Aage Ellefsen, mundi vita av hesum.

»Eg helt, at hetta var ein øgilig tonnasja at hava liggjandi har, meðan teir í Havnini samráddust og fundaðust oført um tvødur og gólvskrubbur. Satt at siga, so dugdi eg illa at fáa hetta sett í perspektiv, og tóktist hetta mær heldur enn ikki lögdi.«

Sum avleiðing av hesum, helt Meinhard, at best mundi vera at fregnast hjá landsstýrismanninum, um hann visti av hesum, ella hvussu var vorðið.

Ikki fatur á nøkrum

»Eg ringdi so til landsstýrið og spurdi eftir Svend Aage Ellefsen, men har søgdu tey mær, at hann var farin at fylgja líki, so har var ikki annað at gera enn at leggja eini boð til hansara, tá eg fleiri ferðir aftur hevði roynt at fingið fatur á honum,« sigur Meinhard. »Eisini

tók eg og ringdi til stjóran á Starnðferðsluni, Johan R. Jacobsen, men eisini hann var burtstaddur og ikki at hitta. So har var ikki meira at gera við tað.«

Dúgván sigldi annars dagin út, sum lýst var, og kl. 19 var dagurin liðugur, og Dúgván lögð á Strondum. »Tá vit høvdu lagt skipið, spurdi avgreiðslumáðurin hjá Strandferðsluni á Strondum meg um, hvat og hvussu nógv vit høvdu flutt við Dúgvuni hendan dagin, og tá hann sá töluni, helt hann eisini fyrri, um Svend Aage mundi vita av hesum, ella hvussu vera mundi við tí,« sigur Meinhard.

Kavað oman í bakka

Morgunin eftir var hvítt oman í bakka.

»Hendan fríggjamorgunin fór eg tíðliga upp – sum eg eri vanur. Klokkan var ikki meira enn gott fimm. Tá eg so hugdi út, sá eg, at tað hevði kavað oman í bakka um náttina. Eg hugsaði beinanvegin við mær sjálvum, at tá so var, mundi eisini vera hálft á Oyggjarvegnum, so at tað ikki var so væl koyrandi har, so eg gjordi av at ringja til útvarpið við eini kunngerð, har eg gjordi vart við, at Dúgván sigldi eftir vanligu ferðætlanini hjá Strandferðsluni soleiðis, at vit skuldu fara til Havnar kl. 7 og kl. 9.10, tí so var Skálafjørðurin avgreiddur, og tá kundu so vit fara til Gøtu at sigla hina rutuna aftur. Á hendaan hátt hevði nevniliga verðið eitt stórt glopp frá miðdegi til hálvgun fyra, so pláss skuldi verði fyrri, at hesa báðar rutur á henda

an hátt kundu sameinast.«

At tað veruliga var hálft at koyra hendan morgunin, og at kavin í var nátturliga við til at elva fram avgerðina um broytingina, fekk Meinhard Mohr millum annað staðfest týsmorgunin eftir, tá hann ringdi til Svend Aage at greiða honum frá sínari søgu um tað, ið hendi: »Tá fortaldi Svend Aage mær nevniliga, at tað vesturi í Sandavági var so hálft, at hann ikki kláraði niðaná,« sigur Meinhard Mohr. »Tí er væl eisini upp á sítt pláss at seta spurnartekin við tað, ið lógin sigur um koyring við pikadekkum, tá tað onkuntíð kann vera ikki koyrandi fyrri hálku eftir 1. maí, tá pikarnir eru bannaðir at hava undir.«

Eingin ringdi umborð

Upprunliga orðaljóðið í kunngerðini, sum skuldi lesast í útvarpinum, var nógv drúgvari, enn tað, ið kom við, tí útvarpsmaðurin, sum tók ímóti, segði seg ikki kunna lesa alt orðaljóðið, ið millum annað ljóðaði uppá, at uttan so, at landsstýrið hevði aðrar broytingar, varð siglt eftir vanligu ferðætlanini hjá Dúgvuni í skálafjarðarrutuni.

»Tað gekst mær so illa at fáa fatur á monnum dagin fyrri, at eg tók sum givið, at teir fóru at seta seg í samband við meg, eftir at teir helst hoyrdu kunngerðina í útvarpinum annaðhvørt kl. 7.30 ella kl. 8. So kundu teir havt ringt meg upp, so broytingar kundu komið í útvarpið longu kl. 9,« sigur Meinhard.

Meinhard tók ikki fartelesfóna umborð, meðan siglt varð av Toftum til Havnar túrin kl. 7, tí tá var hann upptikin av siglingini og at seta nøkur klokkuþól niður, um ferðætlanin skuldi broyast meira hendan dagin, men síðani var hon frá. »Kortini ringdi eingin til mín, uttan samferðslustjórin Finnur Johansen, og Sosialurin ringdi um 10-tíðina, meðan vit lógu í Havn. Finnur ringdi fyrri at spyrja, hvussu vit sigldu, og tá eg greiddi hon frá tí, helt hann tað ljóða skilagott, og so var ikki meira um tað.«

Heldur eingin kom umborð á Dúgvuna

Ikki var tað bert gjøgn-um fartelesfóna, at teir á Strandferðsluni ella úr landsstýrinum kundu fingið fatur á skiparanum og komið á tal við hann. Dúgván lá nevniliga á Havnini í næstan fyra tímar – frá kl. 7.40 til 7.50, frá kl. 9.50 til 10.10 og so frá kl. 11.55 til kl. 14.50 – áðrenn Meinhard Mohr fekk nakað sum helst at vita frá nøkrum.

Einasti, ið var umborð í ørindum, ið møguliga viðkomu hesum máli, var myndamaðurin á Sosialinum, ið kom umborð at taka mynd av skiparanum, tá skipið hevði lagt at í Havn á miðdegi.

Uppsagdur!

»Tá klokkan var nakað fyrri trý – trý korter til trý ella tiggju minuttir í trý, komu strandferðslustjórin Jóhan R. Jacobsen og starvsfólkaleiðarin Páll

Heinesen umborð á Dúgvuna, eftir at Strandferðslan – skilti eg seinni – hevði samráðst við landsstýrismannin allan morgunin,« greiðir Meinhard frá. »Frá stjóranum fekk eg tá stutt og greitt at vita, at eg var uppsagdur frá hesum sama degi at rokna, og so fekk eg tað eisini skrivligt frá honum, at eg var koyrdur í land.«

Hetta var tað, Meinhard eftirhendini var farin at vanta kundi henda, tí tá alt var so stilt, og eingin á nøkrum sinni setti seg í samband við hann, byrjaði hann at órað ílt. »Tøgnin, ið valdaði, gav mær eina kenslu av, at her fór okkurt at verða,« sigur hann.

Endin varð so tann, at Meinhard Mohr sat á skiparakamarinum á veg inn aftur á Skálafjørðin, meðan hann pakkaði síni ting saman. Á Strondum fór hann so í land.

»Teir kundu komið fram við roknskapinum fyrri Dúgvuna!«

Spurður, um hann ætlar sær umborð aftur á Dúgvuna, sigur hann, at tað er í hvussu er ikki upp á tal, fyrrenn ein roknskapur fyrri Dúgvuna verður lagdur fram. »Eg haldi, at tað hevði ikki bílað nakað, um roknskapurin fyrri eitt av strandfaraskipunum – Dúgvuna – fyrri eitt ár –

Framhald av síðu 1

...øguliga ikki talan um nakra stórvægis beinleiðis sparing, men tað k ann so hava við sær, at minni kann blíva galdið út frá tí almenna vegna arbeidsløysi.

Ein nevnd umboðani fakfeløgini, sum talan er um, hevði fund seinna-partin í gjár og skuldi so hava fund við landsstýrið í gjárkvöldið.

Vil ikki vera partur í politiskum spæli

Hartvig Hansen, formaður í Starvsmannafelagnum hevur onga viðmerking sum so. Men spurður um sína persónligu hugsan sína um hetta útspæl landsstýrisins sigur hann:

»Hetta kann sjálvandi kallast fyrri eitt slag av lønarniðurskurði gjøgn-um bakdynnar, hóast talan ikki er um at broyta lønartalvuna sum so. Sjálvandi er heldur ikki talan um eina verandi skipan. Kortini haldi eg hetta vera eitt lögdið útspæl. Sparingarnar eru so smáar, so eg dugi ikki at siggja, at nakað er vunnið við tí.

1990 – varð lagdur fram, tí tað er tað minsta, skattaborgarin kann krevja,« sigur Meinhard. »Sjálvur læt eg eitt nú eitt uppskot til eina sparnari ferðætlan inn tann 20. mars 1990, ið hevði ført við sær, at einir 110 siglingstímar hjá átta monnum fyrri 120 krónur um tíman kundi verið spardir halgi- og mishalgi-dagar, og kanska einir 55.000 litrar av olju við. Samanlagt hevði hetta verið sparingar fyrri knapplaiga 200.000 krónur. Men hesum uppskoti gav eftir øllum at døma eingin gætur, og hagani hoyrði eg so einki aftur.«

Meinhard Mohr heldur eisini, at grundgevingin fyrri at koyra hann í land, var dekan og tunnlig:

»Tá skiparin Meinhard Mohr verður skýrður fyrri at gera ferðætlan av sínum eintingum, so kenni eg einki annað enn, at tað er so vanligt, at landsstýrið ger tað sama,« sigur hann at enda við Sosialin. »Ein skipari á einari ferju tekur altíð eina avgerð sum navigatørur á ringasta stað, so einki forgjört skuldi verið í eitt sindur av varsemi ein hákudag, tá vit kenna viðurskiftini á Oyggjarvegnum í hálku og annars vita um aðrar ólukkur, ið eru hendar av ov ringum koyrilíkindum.«

hj.

»Eg ivist eisini í, um talan her er um, at ein skal verða brúktur í einum politiskum spæli í Tinganesi fyrri at fáa eina ella aðra kabalu at ganga upp.

Stovnsleiðararnir

Hartvig Hansen sigur at enda, at Starvsmannafelagið hevur ongantíð sett fólk í arbeiði ella sagt teimum upp. Tað eru stovnarleiðarar s a m a n við landsstýrinum, sum gera hetta. Eg meini ikki, at tey hava rætt til at seta fleiri fólk í almenn störv, enn brúk er fyrri. Eru ov nógv fólk í almennum störvum so eigur at verða hugt eftir, um stovnsleiðararnir eru teirra uppgávu vaksni.

Starvsmannafelagið gongur annars ikki inn fyrri at hava eina fyrisiting, sum skal verða hægri enn neyðugt. Okkara uppgáva er at taka sær av áhugamálinum hjá teimum, sum landsstýrið hevur sett í starv.

»Verður uppskotið frá landsstýrinum víst aftur?

»Livst so spyrst.

jan